

BJAURI

Pasaulinio bestselerio „Mes dedame tašką“ autorės knyga

MILĖ

Romanas

**COLLEEN
HOOVER**

baltos lankos

Colleen Hoover

Bjauri meilė

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Teitė

– Kažkas padūrė jus į kaklą, panelyte.

Išplėtusi akis lėtai gręžiuosi į pagyvenusį poną, stovintį man prie šono. Jis spusteli lifto mygtuką ir pažvelgia į mane. Nusišypsojęs mosteli į apgamą man ant kaklo.

– Jūsų apgamas, – tarsteli.

Ranka instinktyviai šauna prie kaklo, paliečiu monetos dydžio žymę po ausimi.

– Mano senelis sakydavo, kad apgamo vieta išduoda, kaip žmogus žuvo praėjusiame gyvenime. Jus, matyt, nudūrė į kaklą. Na, mirtis bent buvo greita.

Nusišypsau, bet nelabai suprantu, juoktis ar nuogąstauti. Taip, pokalbį jis užmezgė išties kraupiai, bet pavojingas juk būti negali. Stovi visas gunktelėjęs ir kretantis – galėčiau spėti, kad jam ne mažiau kaip aštuoniasdešimt. Vyras pamažėle žengia kelis žingsnius prie vieno iš dviejų aksominių krėslų, stovinčių palei sieną greta lifto. Dejuodamas atsisėda ir vėl pažvelgia į mane.

– Į aštuonioliktą aukštą?

Prisimerkusi apmąstau klausimą. Į šį daugiabutį koją įkėliau pirmąsyk ir šio senuko akyse nesu regėjusi, bet jis iš kažkur žino, į kurį aukštą kilsiu.

– Taip, pone, – atsargiai atsiliepiu. – Ar jūs čia dirbate?

– Gryna tiesa.

Jis kinkteli galva į liftą ir mano žvilgsnis nukrypsta į apšviestus skaičius virš durų. Liko dar vienuolika aukštų. Meldžiuosi, kad leistųsi greičiau.

– Mano darbas – spaudyti mygtuką, – paaiškina jis. – Ne-manau, kad pareigos turi kokį oficialų pavadinimą, bet pats save mėgstu vadinti skrydžio kapitonu, kadangi skraidinu žmones net į dvidešimtą aukštą.

Išgirdusi jo atsakymą nusišypsau, mat tiek mano brolis, tiek tėtis yra pilotai.

– Ar seniai jau esat šio lifto skrydžio kapitonas? – lūku-riuodama pasiteirauju. Prisiekiu, lėtesnio lifto gyvenime nesu mačiusi.

– Nuo tada, kai tapau per senas būti šito daugiabučio ūkvedžiu. Prieš tapdamas kapitonu pradirbau čia trisdešimt dvejus metus. O dabar, regis, jau daugiau kaip penkiolika ke-liu žmones į orą. Savininkas manęs pasigailėjo, davė darbo iki mirties. – Vyras pats sau nusišypso. – Tik tada dar nesuprato, kad Dievas man lėmė per gyvenimą nuveikti galybę didžių da-lykų, bet aš taip atsilieku, kad *niekad* nemirsiu.

Nejučia nusijuokiu ir lifto durys pagaliau atsidaro. Pasi-lenkusi stveriu lagamino rankeną ir prieš žengdama vidun dar sykį grįžteliu.

– Kuo jūs vardu?

– Samuelis, bet vadink mane Kapitonu, – prisistato jis. – Kaip ir visi kiti.

– O jūs turit kokių apgamų, Kapitone?

Jis išsišiepia.

– Tiesą sakant, taip. Panašu, kad praėjusiame gyvenime mane nušovė tiesiai į šikną. Veikiausiai būsiu mirtinai nukrau-javęs.

Nusišypsojusi pridedu ranką prie kaktos ir atiduodu pagarbą, kaip ir dera sveikinti kapitoną. Tada išengiu į liftą ir atsi- gręžusi į atviras duris – susižavėjusi nužvelgiu ekstravagantišką vestibulį. Tos didžiulės kolonos ir marmurinės grindys labiau pritiktų kokiame istoriniame viešbutyje nei daugiabutyje.

Kai Korbinas pasiūlė apsisototi pas jį, kol rasiu darbą, nė nenumaniau, kad jis gyvena kaip tikras suaugėlis. Įsivaizdavau, kad atvykusi rasiu kažką panašaus į tai, ką išvydau per pastarąją viešnagę, vos baigus mokyklą, kai jis buvo tik pradėjęs mokytis piloto amato. Anuomet, prieš ketverius metus, Korbinas gyveno nykiame dviaukščiame daugiabutyje. To paties tikėjausi ir dabar.

Tikrai nemaniau, kad atsidursiu dangoraižyje, pačioje San Fransisko širdyje.

Spusteliu aštuoniolikto aukšto mygtuką ir nužvelgiu veidrodinę lifto sieną. Visą vakardieną ir beveik visą šiandienos rytą namuose San Diege kroviausi daiktus. Laimei, daug jų neturiu. O šiandien viena pati nuvairavau aštuonis šimtus kilometrų ir dabar veide gan aiškiai atsispindi nuovargis. Į laisvą plaukų kuodą viršugalvyje įsmeigiau pieštuką, nes vairuodama nesugraibiau gumelės. Mano akys, šiaip jau tokios pat rudos kaip kaštoniniai plaukai, dėl juoduojančių po jomis šešėlių dabar regisi dešimtkart tamsesnės.

Kyšteliu ranką į rankinę balzamo, vildamasi išgelbėti bent lūpas, kol jos dar neapšiuo kaip ir visa kita. Lifto durys ima vertis, bet staiga užtelėjusios vėl atsidaro. Manęs link lekia kažkoks vyrukas, bet prieš žengdamas vidun dar nepamiršta padėkoti ir senukui.

– Ačiū, Kapitone, – tarsteli.

Iš lifto Kapitono nematau, bet išgirstu jį kažin ką burbtelint. Priešingai nei su manimi, su šiuo vyruku plepėti senukas

didelio noro nerodo. Nepažįstamajam beveik trisdešimt, ne daugiau. Jis man vypteli ir aš akimirksniu jį kiaurai permatau, mat į kišenę nieko nelaukusi neria kairė jo ranka.

Ta, ant kurios žybsi vestuvinis žiedas.

– Dešimtas aukštas, – pareiškia jis, neatitraukdamas nuo manęs akių. Jo žvilgsnis nuslenka į menką mano iškirptę, tada į lagaminą prie šono. Spusteliu dešimto aukšto mygtuką. *Reikėjo apsivilkti megztinį.*

– Įsikraustai? – klausia jis, vėl įžūliai įsispoksodamas į mano palaidinę.

Linkteliau, nors abejoju, kad jis pastebi, mat vyro žvilgsnis klaidžioja ganėtinai toli nuo mano veido.

– Į kurį aukštą?

Tikrai ne. Siektelėjusi delnais uždengiu lifto mygtukus, kad paslėpčiau šviečiantį aštuonioliktą, ir nuspaudžiu visus nuo dešimto iki aštuoniolikto. Jis sutrikęs į juos dėbso.

– Ne tavo reikalas, – atkertu.

Vyras nusijuokia.

Mano, kad juokauju.

Jis išriečia vešlų, tamsų antakį. Antakis dailus. Pūpso dailiame veide, įtaisytame dailioje galvoje, o toji įtaisyta ant dailaus kūno.

Vedusio kūno.

Šiknius.

Išvydęs, kaip jį nužvelgiu, gundomai nusišypso, nors mano žvilgsnį neabejotinai suprato klaidingai. Mintyse svarsčiau, kiek kartų tas kūnas glaudėsi prie merginos, kuri nebuvo jo žmona.

Vargšė žmona.

Pakilus į dešimtą aukštą jis ir vėl įsispoks į mano iškirptę.

– Galiu padėti, – taria kinktelėjęs galva į lagaminą.

Jo balsas malonus. Kaži, kiek merginų įsimylėjo tą vedusį balsą. Jis žengia artyn ir drąsiai spusteli mygtuką, užveriantį duris.

Spigindama jam į akis spusteliu tą, kuris atveria.

– Susitvarkysiu.

Jis supratingai linkteli, bet akyse negęsta šelmiška ugnelė, tik patvirtinanti neigiamą išpūdį, kurį akimirksniu apie jį susidariau. Jis žengia iš lifto, bet prieš nueidamas dar sykį atsigrežia.

– Pasimatysim vėliau, Teite, – tarsteli veriantis durims.

Susiraukiu – man visai nesmagu, kad vieninteliai du žmonės, kuriuos sutikau vos įkėlusį koją į daugiabutį, jau žino, kas aš.

Stypsau lifte, stabčiojančiame kiekviename aukšte, kol pagaliau pasiekiu aštuonioliktą. Išėjusi išsitraukiu iš kišenės telefoną ir atsidarau mudviejų su Korbinu susirašinėjimą. Neprisimenu, kuris jo butas. 1816 ar 1814.

O gal 1826?

Sustoju prie 1814, nes atsišliejęs į 1816 duris kėpso trūkęs vaikas.

Prašau, tik ne 1816.

Susiradusi žinutę nusimenu. Taip, 1816.

O kaip kitaip.

Lėtai, kad nepažadindčiau ant grindų drybsančio vaikino, žengiu prie durų. Jo kojos išskėstos, nugara remiasi į Korbino buto duris. Vyrukas knarkia, smakrą pasidėjęs ant krūtinės.

– Atsiprašau, – šnipšteliu.

Jis nekrusteli.

Pakeliu koją ir pėda baksteliu jam į petį.

– Man reikia įeiti.

Jis sukruta, lėtai atsimerkia ir įsistebeilija į mano pėdas.

Tada pakelia akis į kelius, suraukia antakius, lėtai palinksta į priekį. Kilsteli ranką ir pirštu baksteli man į kelį, lyg kaip gyvas nebūtų tokių matęs. Tada ranką nuleidžia, užsimerkia ir atsirėmęs į duris vėl užknarkia.

Puiku.

Korbinas grįš tik rytoj, tad surenku jo numerį, norėdama pasiteirauti, ar dėl šio vyruko verta nerimauti.

– Teite? – klausia jis nepasisveikinęs.

– Aha, – atsakau. – Saugiai atvykau, bet negaliu patekti vidun, nes prie tavo buto durų voliojasi kažkoks trūkęs girtuoklis. Ką patartum?

– Aštuoniolika šešiolika? – klausia jis. – Tikrai nesupainiojai durų?

– Tikrai.

– Ir jis tikrai girtas?

– Tikrai.

– Keista, – tarsteli jis. – Kaip apsirengęs?

– Koks tau skirtumas, kaip jis apsirengęs?

– Jeigu vilki piloto uniformą, tikriausiai tame name gyvena. Daugiabutis turi sutartį su mūsų oro linijomis.

Uniformos tas vyrukas nevilki, bet negaliu nepastebėti, kaip puikiai jam tinka tie džinsai ir juodi marškinėliai.

– Uniformos nevilki, – atsakau.

– Ar gali jį apeiti nepažadinsi?

– Teks pajudinti. Jeigu atidarysiu duris, jis įvirs vidun.

Korbinas kelias sekundes mąsto.

– Nusileisk žemyn ir pakviesk Kapitoną, – galop liepia. – Pranešiau jam, kad šįvakar atvyksti. Jis kartu palauks, kol įeisi.

Atsidūstu, nes po šešių valandų prie vairo vėl leistis žemyn noru tikrai nespirgu. Atsidūstu dar ir dėl to, kad Kapitanas šioje situacijoje man tikrai niekuo nepagalbės.

– Tiesiog neatsijunk, kol neįsigausiu vidun.

Mano planas man kur kas labiau patinka. Petimi prispaudžiu telefoną prie ausies ir neriu į rankinę Korbino atsiųsto rakto. Įkišu jį į spyną ir praveriu duris, bet kuo plačiau jos veriasi, tuo giliau į butą virsta vyras. Dejuoja, bet akių vis vien nepramerkia.

– Gaila, kad jis priliuobęs, – sakau Korbinui. – Nes atrodo visai neprastai.

– Teite, nešk subinę vidun ir užsirakink, kad galėčiau baigti šitą pokalbį.

Užverčiu akis. Brolis valdingas kaip visuomet. Žinojau, kad įsikrausčius pas jį mūsų santykiai tikrai nepagerės, juk prisimenu, kaip globėjiškai jis su manimi elgėsi, kai buvome jaunesni. Bet prieš prasidedant semestruui darbo ar buto paieškoms laiko pristigau, tad didelio pasirinkimo neturėjau.

Visgi tikiuosi, kad mūsų santykiai jau bus pasitaisę. Korbinui dvidešimt penkeri, man – dvidešimt treji, tad jeigu net ir dabar mudviem nepavyks sutarti geriau nei vaikystėje, vadinasi, ne ką tesubrendom.

Spėju, šitai labiausiai priklauso nuo Korbino ir nuo to, kiek jis pasikeitė po to, kai pastarąjį kartą gyvenome drauge. Anuomet jam nepatiko nė vienas vaikinys, su kuriuo susitikinėjau, netiko jokie draugai, kliuvo visi mano sprendimai, net pasirinktas koledžas. Nors aš, žinoma, jo nuomonės niekad labai nepaisiau. Per kelerius atskirai praleistus metus jis, atrodo, šiek tiek nuo manęs atšoko, bet dabar gyvenimas kartu veikiausiai taps didžiausiu mudviejų kantrybės išbandymu.

Pabandau užsimesti rankinę ant peties, bet ji užkliūva už lagamino rankenos, tad tiesiog leidžiu jai nusmukti ant grindų. Kaire ranka stipriai gniaužiu durų rankeną ir laikau duris privertas, kad vyrukas galutinai neišvirstų vidun. Pėda įsirėmusi jam į petį pastumiu tolyn į durų pakraštį.

Jis nekrusteli.

– Korbinai, jis per sunkus. Teks baigti pokalbį, kad turėčiau laisvas rankas.

– Ne, neišjunk. Tiesiog įsidėk telefoną į kišenę, bet neišjunk.

Nužvelgiu plačius savo marškinius ir tampres.

– Neturiu kišenių. Keliausi į liemenėlę.

Korbinas dedasi žiaukčiojās, o aš atitraukiu telefoną nuo ausies ir įsibruku į liemenėlę. Ištraukusi raktą iš spynos sviedžiu jį rankinės link, bet nepataikau ir šis dzingteli ant grindų. Tada, susiruošusi patraukti girtuoklį iš kelio, pasilenkiu.

– Gerai, bičiuli, – sakau, vilkdama jį toliau nuo paties durų vidurio. – Atleisk, kad trukdau snausti, bet man reikia vidun.

Vargais negalais atremiu jį į staktą taip, kad neišvirstų į butą, tada plačiau atidarau duris ir grįžteliu susirinkti daiktų.

Staiga kažin kas šilto apsiveja man kulkšnį.

Suakmenėju.

Nudelbiu akis.

– Paleisk! – surinku mėgindama nuspirti ranką, kuri taip stipriai gniaužia koją, kad jaučiu, jog liks mėlynė. Girtuoklis dėbso tiesiai į mane, o aš mėgindama išsilaisvinti atbula įgriūvu į butą.

– Man reikia užėti, – burbteli jis, kai užpakaliu klesteliu ant grindų. Laisvąja ranka jis stumia buto duris ir mane

akimirksniu apima panika. Įtraukiu kojas vidun, bet drauge įsmunka ir jo ranka. Laisva koja spiriu į duris ir priveriu jam riešą.

– Šūdas! – surinka jis.

Bando ištrūkti, bet aš pėda vis dar laikau duris. Šiek tiek jas atleidžiu, nepažįstamojo ranka išsmunka lauk ir aš nieko nelaukdama duris užtrenkiu. Atsistojusi kuo skubiau užrakinu, užstumiu skląstį ir užkabinu grandinėle.

Vos tik pradėjusi rimti širdis vėl ima ant manęs šaukti.

Mano širdis ant manęs šaukia.

Sodriu vyrišku balsu.

Atrodo, lyg sakytų:

– Teite! Teite!

Korbinas.

Nudelbiu žvilgsnį į krūtinę, išsitraukiu iš liemenėlės telefoną ir priglaudžiu prie ausies.

– Teite! Atsiliepk!

Krūptelėjusi mobilųjį kiek atitraukiu.

– Viskas gerai, – alsiai atsakau. – Aš viduj. Užsirakinau.

– Jėzau šventas! – su palengvėjimu atsikvepia jis. – Mirtinai mane išgašdinai. Kas, po velnių, ten buvo?

– Jis norėjo įsibrauti vidun. Bet aš užsirakinau.

Įžiebiu svetainėje šviesą, bet žengusi vos tris žingsnius sustoju it įbesta.

Gerai varai, Teite.

Suvokusi, ko pridirbau, pamažėle atsigręžiu.

– Em, Korbinai? – Patyliu. – Gali būti, kad už durų palikau keletą man reikalingų daiktų. Galėčiau paimti, bet tas girtuoklis įsitikinęs, kad jam kažkodėl reikia į tavo butą, taigi tų durų daugiau gyvenime neatidarysiu. Ką patartum?

Jis truputį patyli.

– Ką palikai koridoriuj?

Visai nenoriu jam aiškinti, bet kas belieka.

– Lagaminą.

– Jėzau, Teite, – sumurma jis.

– Ir... rankinę.

– Kokio velnio palikai *rankinę*?

– Ir dar laiptinėje ant grindų greičiausiai palikau tavo buto raktą.

Į tai brolis nė neatsako. Tik suaimanuoja.

– Paskambinsiu Mailsui, paklausu, ar jau grįžo. Duok dvi minutes.

– Pala. Kas tas Mailsas?

– Gyvena priešais. Kad ir ką darytum, neatidaryk durų, kol neperskambinsiu.

Korbinui baigus pokalbį atsiremiu į jo buto duris.

San Fransiske gyvenu dar tik trisdešimt minučių, o jau esu rakštis subinėj. O kaip kitaip. Pasiseks, jeigu jis leis man čia apsistoti, kol susirasiu darbą. Tikiuosi, šitai ilgai netruks, juk kreipiausi į artimiausią ligoninę dėl trijų slaugytojos pozicijų. Tai gali reikšti, kad teks dirbti naktimis arba savaitgaliais, arba ir tada, ir tada, bet su viskuo susitaikysiu, jeigu tik studijuodama galėsiu nekišti nagų prie santaupų.

Suskamba telefonas. Nykščiu brūkštelėjusi per ekraną atsiliepiu:

– Labas.

– Teite?

– Aha, – atsakau ir susimąstau, kodėl jis visad pasitikrina, ar atsiliepiu tikrai aš. Juk *jis* skambina *man*, tai kas dar galėtų

atsiliepti, kieno dar balsas galėtų skambėti lygiai taip pat kaip mano?

– Susisiečiau su Mailsu.

– Gerai. Ar jis padės man atgauti daiktus?

– Ne visai, – tarsteli Korbinas. – Ar galėtum padaryti man didžiulę paslaugą?

Galva vėl atsiremiu į duris. Nujaučiu, kad ateinantys keli mėnesiai bus pilni nesmagių paslaugų – juk leisdamas čia apsisototi brolis labai man padeda. Indai? Padaryta. Korbino skalbiniai? Padaryta. Korbino pirkiniai? Padaryta.

– Ko norėtum? – klausiu jo.

– Mailsui reikia tavo pagalbos.

– Kaimynui? – Suvedusi galus nutylu ir užsimerkiu. – Korbina, prašau, nesakyk, kad vyrukas, kurio prašei apginti mane nuo girtuoklio, ir yra tas girtuoklis?

Korbinas atsidūsta.

– Reikia, kad atrakintum duris ir jį įsileistum. Tegul miega ant sofos. Rytoj iš pat ryto atvažiuosiu. Išsiblaivęs jis supras, kur atsidūrė, ir eis tiesiai namo.

Papurtau galvą.

– Kokiam daugiabutyje gyveni? Ar turiu nusiteikti, kad kaskart grįžusią namo mane grabinės girti žmonės?

Ilga tyla.

– Jis tave graibė?

– Na, gal truputį ir perdėjau. Bet už kulkšnies čiupo.

Korbinas atsidūsta.

– Padaryk paslaugą, tik sykj, Teite. Paskambink, kai jis ir visi tavo daiktai bus viduje.

– Tiek to. – Atpažinusi jo balse nerimą atsipučiu.